

התצוגה הגדולה של התנועה למען

השברירית, הופיעה בחליפת-ספארי של ברואי, עשויה משיש, נוסף על החליפה ענדה קרין את מיטב תכשיטי הכסף, שעוצבו על-ידי — האישה היהודיה, שירתו של פט בון גברה והמנחה ביקשה לתוך המיקרופון שהתפעלים והמתפעלות ימחוה כפיים. ועוד התנשמה המנחה לתוך ה"מיקרופון בגניחה התפעלות, וקראה בספוגי-טניות מפיסת-נייר המוחזקת בידה: "איזה שייך היה מסכים לוותר על נעלות הרמון שכאלה?" — ויהודית הופיעה במיכנסי-הרמון לבנים וחולצה עם עוגן שחור, (העוגן הוא, כמובן, סימבולי) ולצידה נאוה, עם הנגיבים של אותו הבגד. הפזויר-טיב והנגיבים נעלמו והגיעה שעת ה"צהריים".

"המשימות הושלמו, והגיע הזמן לבגד יותר רך", נאמר לקהל.

אלישבע

במיכנסי הרמון

בשעות הצהריים החמות עלתה חנינה בחליפה מיוזרחת כחולה מבד מקומט, כי, כזכור, אין מגהצים במידבר. אלזה השלימה את התמונה בחליפת טוניקה ירוקה מבד סריג, כשהשמש אמורה באותה עת ליקוד במלוא חומה, וקרין חישמלה בטוניקה מקומטת. הדוגמניות ירדו בעיכוי קל מהמסלול, והמוסיקה מילאה את חלל החדר למשך כמה דקות, שבהן לא קרה דבר, עד שנודע שזוהי הפסקה קלה. בהפסקה זו התבקש הקהל להריע למי? כן — ליוזר כהן, הזוהר בין הצופים מאחורי משקפי-ראייה גדולות מאד. כל הכבוד ליוזר כהן, שאף הסכים להצטלם בבגד לורנס לאיזה שבועון אי-רופי שריאיין אותו למחרת יום התצוגה. מחיאות-הכפיים ליוזר הופרעו על-ידי נאוה, שעלתה בדגם קליאופטרה — בגד ים כתום, ועליו טול שחור. גם הפעם הזמן לורנס לעלות על הבמה, והוא הסיר את הטול השחור וכרך תחתיו, משום-מה.

שיחורור

לורנס איש-יהודה, כיום בן 45, נשוי ואב לשלושה בנים. לפני שש שנים חזר מלוס-אנג'לס, שם עשה חיל כמתכנן אופנה. בנוסף לתיכון-אופנה עוסק לורנס באדריכלות, בפירסול, בציור, בנגינת-ג'אז ובצייד.

יש לורנס אויביויה, יש לורנס איש-ערב ויש לורנס איש-יהודה. מה מבדיל בין השלושה חוץ מאשר שם המיש-פחה השונה? בעוד שהראשון הוא רק אחד מגדולי השחקנים בדורו, והשני היה רק מרגל בריטי בחג'אז במלחמת-העולם הראשונה, שנודע בשל הערצתו לתרבות הערבית (וברשימת תעלוליו מופיעים עוד כמה דברים פחות חשובים, כמו כיבוש עקבה והיותו הומוסקסואל), הרי שהשני ישי הוא גם מעצב-אופנה, גם פסל, גם צייר, גם אדריכל, גם מעצב-פנים, גם נג'אז וגם צייד.

המשותף לשני הלורנסים האחרונים, מלבד היות אביו של איש-יהודה חבר טוב של איש-ערב, כך מסתבר, היא אהבתם המשותפת לתרבות-המזרח. איש-ערב כתב את ספרו המפורסם שיבעת עמודי החכמה, שבו הוא משבח את שיטת החיים של הברואי. איש-יהודה, לעומתו, העלה ב"דאנסקוטק" של מלון שרתון בתל-אביב, ביום הרביעי שעבר, המישה מונומנטים אחרים, הרי הן הדוגמניות — חניתה, אלזה, קרין, יהודית ונאוה — שהדגימו באותו ערב את "אופנת המידבר", לקול קיצבה הגובר והמתחלף של מוסיקת-דיסקו קדחתנית. רוב השמלות של אופנת המידבר מבוססות על הגלביה הברואית, כי לורנס מאמין ש"הקו החופשי והרך של הגלביה מחמיא במיוחד לאשה, ומדגיש את נשיותה".

קטיפה

ביום חמסין

בדאנסקוטק של מלון שרתון, שהוא אחד המקומות היותר אכסקלוסיביים בציית תל-אביב, שררה אפלולית מיסתר-ית, משני עברי החדר סינוור את עיני היושבים פוספור בצבע סגול, הזוהר מצירקיר ענקי של נעורת רוקדות, שצויר — נכון — על-ידי לורנס. ברקע נשמעה מוסיקת שחרודה ענוגה של רימסקי-קורסקוב, ועל הבמה עלה הארוולד רייצ'מונד, מנהל שרתון, במכנסיים

הכרזת אכזב

לבנים צמודים מאד, ופתח את הערב. אורות נדלקו וכבו. הקהל נתבקש על-ידי המנחה לדמיין לעצמו אשמורת ראשונה של בוקר מידברי. צילצול טלפון נשמע ברקע.

נסתבר ששחרודה טרם הגיעה, אבל לעומת זאת עלו על מסלול הדוגמנות בנות שבט ברואי לבושות בגלביית המאר-פרות איפור כבד ללא כחל ושרק, לפני יציאתן מהאוהל המידברי. להתחיל בשיגרת יומן, שקט באולם. המנחה: "זוהי הפעם הראשונה שהדוגמניות עלו על הבמה, מחיאות-כפיים לדוגמניות". מחיאות-כפיים. המנחה: "הגלביה המידברית היא הבסיס לעיצוב של לורנס, והרי לפנינו חמש ואריאציות שונות".

על שתיים או שלוש גלביות כרוכות גלימות קטיפה, דבר המתמיה לגבי יום מידברי טיפוסי, אך בהתחשב בשעות המוקדמות של האשמורת הראשונה, ניתן לשער שעם גבור החום הן תוסרנה מעל הכתפיים הענוגות והשזופות של בנות השבט. קצר חשמלי קטן בטייפריקורדר, והמנחה המשיכה: "הפתעה לא קטנה ה"ערב היא מלכת-המים של ישראל". על הבמה עולה ברואית אחרת, הרי היא יור-דית נגר, לבושה בבקיני בצבע תורכזי (בעיצובו של לורנס). קיצבה של המוסיקה גבר, ויהודית צעדה נמרצות על הבמה. המנחה ביקשה מהקהל להרשות לה להזמין את לורנס לבמה. זוהי הפעם הראשונה

על שתיים או שלוש גלביות כרוכות גלימות קטיפה, דבר המתמיה לגבי יום מידברי טיפוסי, אך בהתחשב בשעות המוקדמות של האשמורת הראשונה, ניתן לשער שעם גבור החום הן תוסרנה מעל הכתפיים הענוגות והשזופות של בנות השבט. קצר חשמלי קטן בטייפריקורדר, והמנחה המשיכה: "הפתעה לא קטנה ה"ערב היא מלכת-המים של ישראל". על הבמה עולה ברואית אחרת, הרי היא יור-דית נגר, לבושה בבקיני בצבע תורכזי (בעיצובו של לורנס). קיצבה של המוסיקה גבר, ויהודית צעדה נמרצות על הבמה. המנחה ביקשה מהקהל להרשות לה להזמין את לורנס לבמה. זוהי הפעם הראשונה

ספארי

ברואי

לורנס נמצא על הבמה, כשחבל אדום כרוך סביב צווארו. את החבל הוא עומד לקשור סביב צווארה של יהודית נגר, כך שבהקוס-פוקוס יעוצב דגם שונה ומשונה שיתקרא, משום-מה, על שמה של מלכת-שבא. לורנס פשוט שילשל בד פרחוני לתוך חגורת-החנק האדומה ה"קשורה סביב צוואר-יהודית, העבירו בין רגליה, והצמידו לחלקה האחורי. בעזרת שפע של סיכות-ביטחון מזהבות. על זה הוסיף בד כתום, בהנה תלבושת העשויה מבד כתום, בד פרחוני ובגדיים תורכזי, שלל צבעים מידבריים.

יהודית ירדה בשימחה מהבמה, ופינתה את המקום לחניתה, שלבשה חליפת-גלביה עם מכנסיים המתאימות לעידן שיחורור הברואיות. אלזה, לעומתה, עלתה עם דגש שמרני יותר — חליפת גלביה וחצאית בצבע המידבר, ופט בון מצא, בינתיים, את "נער הטבע" שלו. והנה, על הבמה עלתה מי אם לא הדוגמנית קרין. קרין דונסקי, הבלונדית

יהודית נגר, מלכת המים 1978, מדגימה גרסה נוספת של "אופנת המידבר", הוא הביקיני הקצרצר.